

תת"ע 2175/04/17 - קבהא מחמוד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 2175-04-17 מדינת ישראל נ' קבהא מחמוד
תיק חיצוני: 90112607438

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופט אלכס אחרר
מבקש	קבהא מחמוד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר התייצבות המבקש ביום 09.05.2017.

הבקשה לביטול פסק הדין הנ"ל, הוגשה בידי המבקש ביום 11.04.2018, ללא בקשה מתאימה להארכת מועד ומבלי שפורט בבקשה באיזה מועד ובאילו נסיבות נודע לו אודות פסק הדין, (הטענה לפיה בדיקה אקראית במרכז לגבייה קנסות היא זו שהובילה לגילוי הממצא - הנה כללית ואין בה לכשעצמה כדי לקבוע שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה במועד או לחילופין באיחור מוצדק).

המסגרת הנורמטיבית בענייננו, מתוחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התייצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) 2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
46)
תשס"ו-2005

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....
(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו-130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, המתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלהלן:

**"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל
"כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על
המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים
המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".**

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדין אליו זומן כדין וכשאינו בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגייה בקובעו כי:

**"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה
מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים
השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות
בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**

בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."

בענייננו, המבקש הוזמן לשיבת ההקראה כדין שכן הזימון נשלח למענו הרשום, חזקה אותה לא סתר המבקש במסגרת בקשתו הנוכחית ואף לא טרח להוסיף אסמכתא בדמות פלט של מרשם אוכלוסין ממנו ניתן ללמוד שאכן המען הרשום בזימון אינו מענו. משכך ולאור העובדה של המבקש מוטלת החובה לסתור את חזקת המסירה ולו לכאורה והוא לא עשה כן, אלא בחר להעלות טענה כללית בלבד, יש לקבוע כי ההזמנה לדין - וודאי כאשר עסקין בעבירה מסוג ברירת משפט והמבקש הוא זה אשר הגיש את בקשתו להשפט, הוצאה למבקש כדין והוא הוזמן לשיבת ההקראה כדין.

זאת ועוד, המבקש הגיש את בקשתו הנוכחית באיחור וביהוי ניכר, כמעט כשנה ממועד מתן פסק הדין בהעדרו ומבלי שיבהיר מדוע השתהה פרק זה כה ניכר וכן לא הובהר מדוע לא טרח לעקוב אחר בקשתו להשפט וברר, בפרק זמן סביר, מול הגורמים הרלוונטיים מה עלה בגורל בקשתו להשפט.

במסגרת פסק דין שניתן בעפ"ת 33128-12-15 רביע מירם נ' מדינת ישראל, (בית משפט מחוזי נצרת מיום 24.02.2016), התייחס כב' השופט סאב דבור לתופעה הנפוצה לפיה מוגשות בקשות לביטול פסקי דין, או לחילופין ערעורים לערכאת הערעור, בשיהוי ניכר, כדלהלן :

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות".

באשר לסיכויי ההגנה, המבקש התייחס לסיכוייו באופן כללי ושטחי, וטען כי הוא לא ביצע את העבירה. בפסיקה נקבע כי כפירה כללית אינה עונה על הדרישה לפרט את סיכויי ההגנה ועל המבקש להראות שסיכויי הגנתו טובים.

נשאלת עתה השאלה, האם הותרת פסק הדין על כנו יגרום למבקש עיוות דין?

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18) נקבע בין היתר לעניין זה:

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים

של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

כאמור בענייננו, המבקש לא עמד בנטל המוטל עליו ולא שוכנעתי כי הותרת פסק הדין על כנו, יגרום למבקש עיוות דין, (אף הענישה אשר הוטלה במסגרת גזר הדין, אינה חורגת ממתחם העונש ההולם והמבקש עצמו לא העלה טענה כלשהי ביחס לרכיבי הענישה).

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהנימוקים שמנתי לעיל ועל רקע השיהוי הרב הנעוץ בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין ולאחר ששוכנעתי, כי לא נגרם עיוות דין למבקש, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ח, 28 מאי 2018, בהעדר הצדדים.